

12 UTOROK RÁNO

6:21. NAD BETÓNOVÝMI VEŽAMI a radmi budov sa kĺzal obrovský kovový hmyz, jeho rotujúce nosné plochy rozrážali ako mixér žltú jantárovú oblohu pod masou oblakov.

Madrid. Štvrť Villaverde. Slnko malo vyjsť až o hodinu.

Dvanásť mužů zo špeciálnej zásahovej jednotky si práve sústredene skontrolovali materiál. Jeden si upevňoval nákolenníky; druhý si navliekal cez plecía ťažkú ochrannú vestu pre prípad boja v mesete, anténu vysieláča mal na chrbte a paralyzujúce granáty vpredu na náprsenke; tretí si nasúval pod kuklu slúchadlo a potom si nasadil prilbu s priezorom. So všetkými doplnkami a s výstrojom so samými výčnelkami a anténami sa podobali veľkým čiernym skarabeom.

– Hej, Alberto! To ty mi máš chrániť zadok?

– Asi, – odvetil spomenutý Alberto, – no ver mi, že radšej by som chránil niečo iné.

Žartovali, aby znížili napätie. Napriek tomu to zbožňovali. Adrenalín, napätie, nebezpečenstvo. Dostávali plat, ktorý ani nebol dosť vysoký vzhľadom na ich schopnosti a podstupované riziká. Niektorí si na to pomysleli, vždy keď pozerali zápas Atlético alebo Realu. Tých priam zasypávali zlatom len za to, že kopali do lopty. Alebo sa nejaký malý chytrák stal zo dňa na deň milionárom v bitcoinoch.

Vedeli však, že majú spoločné aspoň jedno: v každom prípade patrili medzi najlepších. A to aj boli.

V slabom rannom svetle sa leskli ich zbrane: H&K USP a Glock 17, útočné pušky H&K G36K, ostreľovacie pušky kalibru 7,62. Špičkový materiál v porovnaní s vybavením ostatných jednotiek.

– Ide sa, chlapi.

Klapli uzávery. Rozbehli sa k sedemposchodovému domu. Dve skupiny po šiestich. V rade za sebou. Stratili sa vnútri. Rýchlo a ticho vybehli po únikovom schodisku.

Vrazili na posledné poschodie.

Teraz.

Na chodbách vládlo ticho, aké bývalo kedysi na robotníckych predmestiach, kde spávali ľudia zmorení únavou. Kým ich mladí, ktorí nepoznali ani únavu, ani zákon, nepremenili na terén na hry. Na tomto poschodí však nebývali robotníci. Všetky byty vykúpili rovnaké indivíduá: bratia Lozanovci a ich príbuzní.

Ubytovali tam svojich poskokov, svoje stráže, ich rodiny, ich deti.

Posledné dvere na konci chodby patrili dvom bratom. Takmer nikdy sa od seba neodlúčili. Jeden vždy kryl druhému chrbát.

Na brífingu ukázali členom špeciálnej jednotky fotografie. Hrubé črty tváre, chladný, pohrdavý pohľad. Odrážalo sa na nich odhodlanie zničiť a rozdrviť konkurenciu neuveriteľne krutými činmi.

To miesto bola skutočná pasca so všetkými tými dverami, za ktorými sa nachádzali podľa všetkého spiaci ľudia, ale tie dvere sa mohli v každom okamihu otvoriť. Obávali sa, či sa vôbec dostanú k posledným, či sa niekto nezjaví a nepostrieľa ich ako zajace.

Zadržali dych. Vymenili si nejaké znamenia. Panovalo ticho. Potom nehlučne postupovali po chodbe.

Obklúčili posledné dvere: prvý kľučal vľavo za ochranným štítom, ten vpravo bol vyzbrojený pneumatickým baranidlom, ostatní mierili zbraňami na dvere, poslední ich zozadu chránili.

Vodca skupiny dal znamenie. Dvere vybuchli.

– Občianska garda! Občianska garda! – revali a vtrhli dovnútra, všetkých zobudili.

Ukázali sa muži v spodkoch alebo nahí; prebudené a vynervované ženy; dokonca aj deti. Tým lepšie. Deti znamenali dobrú správu: nebude sa bezhlavo strieľať.

Lozanovcov vytiahli z postelí s hodvábnymi obliečkami, ženy ich zavalili urážkami.

Na čele jednej z postelí bol obraz trikrát dva metre predstavujúci bengálskeho tigra v džungli. Jeho nádherná kožušina bola namaľovaná takmer s fotografickou presnosťou, podobne okolité rastliny. Zviera pôsobilo pokojne, mocne a ušľachtilo. Dokonalý kontrast Lozanovcov a ich bandy. V zrkadlách so zlatými rámami sa odrážal panujúci zmätok, zo všetkých strán sa ozývali výkriky.

– Doriti, čo odo mňa chcete? – zahromžil Nano Lozano, nechal sa však pokojne spútať, netúžil, aby mu jeden z tých kovbojov vykrútil zápästie.

– Zdravím, Nano, – povedala Lucia, keď ho vyviedli z bytu.

– Pozrime sa, – zareagoval, akoby bol spokojný, že ju vidí, – *guerrera* osobne! Čím som si vyslúžil tú česť, že ste ma tak skoro ráno navštívili?

Nevyzeral znepokojene. Bratom slúžila celá armáda advokátov a už viac rás sa im podarilo uniknúť prikrátkemu ramenu spravodlivosti.

Chystala sa odpovedať, keď niečo na nej či celkom blízko zavibrovalo. Preskúmala si oblečenie, staré džínsy. Na rozdiel od členov

LUCIA

špeciálnej jednotky, ktorí nosili ťažké nepriestrelné vesty na zelených kombinézach, ona mala svoju tenšiu ochrannú vestu pod svetrom.

Najprv si myslela, že to je vysielacia, no potom si uvedomila, že to vibruje jej mobil, ktorý si tak nastavila.

– Guerrero, – odvetila.

– Poručička, musíte ihneď prísť.